

Азъ предпочитамъ тименуката за менъ,
Тя е съсъ сладостъ по нежна.

И краскитѣ имъ, да, и тѣ сж различни;
Нъ прелестъ иматъ и двѣтѣ:
Синьо и червено, и двѣтѣ отлични,
Отборъ имъ сж видовѣтѣ.

Я вишь, това е катъ зората алено,
Сякашь че е съ-кръвъ омито;
Погледни го, налъ е като запалено
И катъ съсъ пламакъ покрито?

Туй пакъ, мамо, е гиздаво катъ небето
Кога е безъ облаци, — да,
И като че е натолено въ-морето,
— Въвъ тѣзи синкава вода —.

Едното къмъ себе очитѣ привличе;
Има вънѣшната хубостъ:
Другото, пакъ то, сърдцатани завличе:
Има вътрешната чудостъ.

Първото обиче свѣтътъ, свѣтлината
И сякашь че са гордѣе;
Второто са крій само въвъ тѣмнината:
Отъ миризмата салъ знайшь гдѣе.

Туй детъ има будили съ-върховностъ стой
И съ-пурпуртъ облечено,
Мислишь, че отъ друго цвѣте не са бои;
За туй царъ е наречено.
